

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/135/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116887419
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116887419.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: X. A., Z.. XX.X.XXXX, B. X., M. X, právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Svidník, ul. Sov. Hrdinov 163/66, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35807598 so sídlom Bratislava, Pribinova 25, o vydanie bezdôvodného obohatenia 531,12 Eur a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16.3.2017 č.k. 15Csp/14/2016-41 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku II.

II. V prevyšujúcej časti sa rozsudok zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 531,12 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne splatným odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému zamieta.

II. Určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. XXXXXXX z 23.4.2008, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru - bod 13) o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, je neprijateľná.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vyplývajúci z rozhodnutia súdu vo výroku I.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vyplývajúci z rozhodnutia súdu vo výroku II.“

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie okrem iného odôvodnil tým, že zmluvná podmienka v bode 13. spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly v ust. § 53 ods. 1 OZ táto podmienka porušením princípu dobrých mravov, a teda neprijateľná. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu súd prvej inštancie sa stotožnil s námietkou žalovaného, že nárok je premlčaný uplynutím tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty, aplikujúc premlčanie podľa Občianskeho zákonníka. V danom prípade k bezdôvodnému obohateniu došlo po tom, ako žalobca vyplatil žalovanému úver, teda 23.4.2008. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby a v danom prípade by subjektívna premlčacia doba uplynula 23.4.2010, objektívna premlčacia doba 23.4.2011 a objektívna desaťročná premlčacia doba 23.4.2018. V danom prípade by bola zachovaná len premlčacia doba za predpokladu, že zo strany žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie sa. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že v

čase uzavretia zmluvy nemohol žalovaný predpokladať vývoj rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky vychádzajúcej z bohatej legislatívnej činnosti v záujme ochrany práv spotrebiteľov. Preto sa stotožnil s námietkou žalovaného, že nárok je premlčaný. O trovách rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas žalobca odvolanie, a to proti výroku I. a III. a navrhol napadnutý rozsudok vo výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Podľa názoru odvolateľa zistenia a závery súd prvej inštancie, ktorými odôvodnil zamietnutie žaloby o bezdôvodné obohatenie je nesprávne a nemajúce oporu v zákone. Podľa názoru odvolateľa sa oprávnený dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistil skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobcu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, a teda že v danej veci sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. Poukázal na nelogickosť toho, aby mu žalovaný 23.4.2008 poskytol úver a on by v ten istý deň tento úver vyplatil žalovanému. Tým, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na jeho úkor a neobohatil sa naraz, ale postupne, keď prijímal od neho platby aj po tom, keď už zaplatil istinu úveru, na ktorú mal nárok.

4. Odvolanie proti rozsudku podal aj žalovaný, a to proti rozsudku v celom rozsahu, avšak podľa obsahu podal odvolanie voči vyhovujúcemu výroku o určení, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutého úveru bod 13. je neprijateľná. Namietal res iudicatu vo vzťahu k administratívne poplatku, o ktorom rozhodol rozhodcovský súd. Vo vzťahu k administratívne poplatku poukázal na to, že aj Obchodný zákonník umožňuje vyberanie iných platieb, ako len splátok úveru a úroku. Zákon o spotrebiteľských úveroch taktiež výslovne spomína niektoré poplatky. Slovenský zákonodarca a slovenské právo poplatkov za spracovanie zmluvy nielen pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Žalovaný rázne odmieta, že zmluvná podmienka, t.j. administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná zmluvná podmienka.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo výroku II. rozhodol správne a v prevyšujúcej časti odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Odvolací súd vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej vo Všeobecných obchodných podmienkach úveru poukazuje na to, že táto bola množstvom rozhodnutí určená za neprijateľnú a žalovaný dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov a za stavu, že tento poplatok neposkytuje spotrebiteľovi skutočné protiplnenie, čo je preukázané aj v predmetnej veci, a to práve so zreteľom na neurčitost' a nešpecifikovanost' predmetných 2/3 poplatku. Súd prvej inštancie v tomto smere vysvetlil, z akých dôvodov žalobe vyhovel, odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá kritériám, ktoré v čase rozhodovania boli upravené v § 157 ods. 2 O.s.p., aktuálne § 220 ods. 2 CSP. Jednalo sa o rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/91/2017 zo dňa 27.3.2018, 10Co/26/2018 zo dňa 19.4.2018, 11Co/42/2017 zo dňa 30.11.2017, 12Co/46/2017 zo dňa 6.7.2017, 13Co/180/2015 zo dňa 20.6.2017, 14Co/10/2017 zo dňa 15.6.2017, 6Co/119/2017 zo dňa 12.7.2018, 7Co/81/2018 zo dňa 29.10.2018, 3Co/105/2018 zo dňa 11.12.2018, 8Co/172/2016 zo dňa 26.9.2017

7. So zreteľom na uvedené odvolací súd rozsudok vo výroku II. potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

8. Vo vzťahu k prevyšujúcej časti rozsudku odvolací súd uvádza, že ak sa súd v spore so slabšou zmluvnou stranou nevyrovná s inými právoplatnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných spoločenských vzťahoch ako je prejednávaná vec a konanie vedie v zásadnom odklone od správneho právneho posúdenia veci, súd tým znemožní stranám sporu procesné prostriedky útoku či obrany. O takýto prípad ide nepochybne aj vtedy, ak sa konajúci súd vôbec nevenoval možnému úžerníckemu charakteru skúmanej spotrebiteľskej zmluvy.

9. Rozhodovanie súdov má byť logickým záverom procesu s akcentom na princíp spravodlivosti a slušnosti, čo v tomto prípade sa súdu prvej inštancie vo výroku I., III. a IV. zjavne nepodarilo.

10. V predmetnej veci ide o nárok z porušenia práva z úverovej zmluvy a za obdobné spoločenské vzťahy tak možno považovať úverové vzťahy a prirodzene aj úroky, o ktorých vrátenie ide aj v predmetnej veci (celková odplata vrátane administratívneho poplatku 88,57 %).

11. Súdny vrátenie najvyšších súdnych inšancií všeobecného a ústavného súdnictva sa otázkou úžernej ceny úverového právneho úkonu už v minulosti zaoberali. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že v demokratickej spoločnosti sú úžernícke úroky v úverových vzťahoch absolútne netolerovateľné a že odporujú dobrým mravom (porov. „Nemohou byť žiadne pochybnosti o tom, že nepriamo vysoké úroky svedčia o porušení dobrých mravov“ NS ČR 21Cdo1484/04). Za určitých okolností dokonca problém nadobúda trestnoprávny rozmer (porov. NS ČR sp. zn. 3 Tdo 225/2012).

12. Rovnako by nemali existovať pochybnosti o tom, že na absolútnu neplatnosť úžerného právneho úkonu alebo v časti úžerného plnenia sa pre rozpor s dobrými mravmi prihliada aj bez návrhu (porov. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/09 pri úrokoch 60% „Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný“.)

13. Obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 5Cdo26/11 pri úrokoch 48 % uviedol, že „Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný.“

14. Pre zmenu z českého právneho prostredia Ústavný súd Českej republiky vo veci US ČR I.ÚS 3308/16 uviedol „Pri posudzovaní, zda v tom kterém případě došlo k nepřijatelné lichvě, musí civilní soudy do svého rozhodování promítnout ústavní principy spravedlnosti, přiměřenosti a ochrany slabší smluvní strany. V projednávané věci však Ústavní soud konstatuje, že závěry, k nimž okresní a krajský soud v napadených rozhodnutích dospěly, navíc bez náležitého vysvětlení, tyto principy neodrážejí a neposkytují stěžovatelce ochranu před společensky nebezpečnou lichvou.“

15. Napriek tomu, že výška úrokov pri poskytnutí úveru nie je stanovená a úroky či odplata sú predmetom voľného zmluvného dojednanja medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, táto skutočnosť neznamena, že možno dohodnúť úroky v akejkolvek výške. Dohoda o výške úrokov/odplaty musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Otázky neprímeraných úrokov/odplaty sa dotýkajú aj právoplatné rozsudky vo veciach tunajšieho súdu (porov. rozsudok vo veci 16Co 97/2016 alebo 3Co/151/2013, v ktorom súd konštatoval cit. „Pri nebankových spoločnostiach sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100% oproti priemeru bánk“).

16. Súdny sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (5Cdo26/2011 (48 %), 1MCdo 1/09 (60 %), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25 %). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný .

17. Žalovaným požadovaná odplata takmer 90 % (z toho úroky vo výške 30 %) je úplne drastická a v demokratickej spoločnosti neakceptovateľná. Takéto úroky mali viesť súd k správne vedeniu procesu a adekvátnemu právne posúdeniu skutku. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody považuje úverovú zmluvu najmenej v časti o úrokoch za neprijateľnú (§ 53 ods. 1 OZ), odporujúcu dobrým mravom, a preto podľa § 39 OZ za absolútne neplatnú a právo na vydanie úrokov z dôvodu bezdôvodného obohatenia za existujúce.

18. Dôležité bude opätovné posúdenie premlčania. Otázka, či ide o neplatnosť celého úverového právneho úkonu, závisí od skutočnosti, či žalovaný poskytol úver za takmer 90%-nú odplatu za súčasného (kumulatívneho) využitia nadvlády nad žalobcom pod vplyvom niektorého kvalifikačného kritéria, napríklad tiesne (de lege lata sú kritéria uvedené v 39a OZ, pred účinnosťou tie isté podľa § 39 OZ), (porov. OGH vo veci 7Ob636/56 „Stav núdze je daný, keď zmluvný partner stojí pred voľbou vstúpiť do zmluvného vzťahu alebo utrieť ujmu, ktorá podľa rozumného uváženia je ťažšia ako hospodárska strata, ktorú má zmluva za následok“).

19. Súd prvej inštancie vychádzal zo správneho ustanovenia § 107 OZ, na ktoré odvolací súd odkazuje a pri objektívnej dobe aj správne stanovil jej začiatok od momentu, kedy došlo k plneniu zo strany žalobcu.

20. Pokiaľ však ide o otázku úmyslu obohatiť sa na neprimeraných úrokoch, rozsudok neprispel k posilneniu spravodlivého procesu (nepreskúmateľnosť). Rozsudok by mal dať presvedčivú odpoveď na otázku, ako je možné „len z nebanlivosti“ poskytovať úžerné úroky vrátane poplatkov takmer 90% (úžerníčieme ale len z nebanlivosti). Rozsudok nesmie postrádať zdravý logicky úsudok a v tomto smere sa súd musí vyrovnáť s požiadavkou podnikania s odbornou starostlivosťou vo finančných službách, ktoré čo do nepriaznivého dopadu na súkromie občanov sú veľmi časté. Je dôležité zohľadniť názor mienky odbornej i laickej verejnosti k takejto výške úrokov z hľadiska dobrých mravov, ktorými sú pravidlá správania, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a sú súčasťou fundamentálneho hodnotového poriadku (porov. pre zmenu aj rozhodnutie KS v Ostrave vo veci Profi Credit 16Cm944/2010, cit., Řízením bylo jednoznačně prokázáno, že smlouva o revolvingovém úvěru č. xxxxxxxxxxxx ze dne 19. 10. 2009 uzavřená mezi žalobcem a žalovaným č. 2 jakožto dlužníkem je absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy podle § 39 občanského zákoníku. Soud ze zákona a z úřední povinnosti (ex officio et ex lege) hodnotí platnost právních úkonů. Příčinou rozporu s dobrými mravy je skutečnost, že výše roční procentní sazby nákladů (RPSN) u této smlouvy o úvěru činí 96,31%, jde tak o nepřiměřeně vysoké, nebo-li lichvářské úroky. Soudu je z jeho činnosti známo, že nejvyšší bankovní úroky u srovnatelných úvěrů činí maximálně 20 % ročně, sjednaný úrok v projednávané věci je však téměř 5x vyšší, podle setrvalé judikatury nejvyššího soudu ČR je čtyřnásobek maximálního bankovního úroku považováno za odůvodnění právního závěru, že jde o ujednání, které je v rozporu s dobrými mravy a tedy absolutně neplatné podle § 39 občanského zákoníku (srovnej např. rozsudek nejvyššího soudu ČR z 15.12.2004 sp. zn. 21 Cdo1484/2004)". Alebo aj závery tunajšieho súdu , napr. vo veci 6Co 150/2015 a iné.

21. Kým pre objektívnu dobu by mal byť okamih jej začiatku nepochybný (čas platenia úrokov zo strany žalobcu) a otázka je už len dĺžka objektívnej premlčacej doby, tak pri subjektívnej premlčacej dobe bude dôležité zistenie, kedy sa žalobca dozvie o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške.

22. V danej právnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo z neprijateľnej zmluvnej podmienky (takmer 90% odplata). Doposiaľ nebola prekonaná judikatúra súdneho dvora Európskej únie o existencii nezanedbateľného nebezpečenstva, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v čase jej uzatvárania (porov. spojené prípady C-240 až 244/98). Tým sa ale zákonite natíska otázka, že ak takéto obavy existujú v čase vzniku zmluvy, o čo menšie obavy existujú v čase, keď spotrebiteľ vykonáva reálne plnenie z takejto zmluvnej podmienky. Zdá sa, že je tu rovnaké nebezpečenstvo a reálny život to potvrdzuje, že spotrebiteľia platia z nevedomosti správne aplikovať právo a v pochybnostiach (arg. slovo „mala pochybnosti o preplácaní úveru“), ktorú skutočnosť súd prvej inštancie použil paradoxne v neprospech žalobcu.

23. Je úplne logické sa domnievať, že spotrebiteľia by asi sotva platili, ak by mali vedomosť, že platiť nemajú. Nie sú však chránení neobmedzenú dobu, ale len kým im neuplynú objektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť bez ohľadu na to, či sa dozvedeli o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na ich úkor obohatil.

24. Odvolací súd preto zásadne nemôže súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec poskytnutej čiastky, žalobcovi začala plynúť premlčacia doba (arg. slovo „došlo“ ako relevantné no pri objektívnej premlčacej dobe; § 107 ods.2 OZ). Názor, že žalobcovi začala plynúť subjektívna doba dňom, keď zaplatená čiastka presiahla čiastku poskytnutú žalobcovi, je problematický aj z dôvodu, že subjektívna doba by tak začala plynúť skôr, ako vôbec k obohateniu o úroky došlo. Žalobca platil podľa rozpisu v splátkach istinu a úroky (nie najprv istinu a po jej splatení úroky).

25. K obave, že žalovaný by nemal proti žalobcovi „žiadnu obranu“ prichodí poznamenať, že žalovaný zinkasoval takmer 90%-nú odplatu, a objektívna premlčacia doba nie je závislá na poznatkoch žalobcu.

26. Zdá sa, že viaceré súdy posudzujú začiatok subjektívnej premlčacej doby už od času, kedy spotrebiteľ plní s odôvodnením, že má poznať právo, a preto už v tom čase sa spotrebiteľ dozvedá

o bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožňuje. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať.

27. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

28. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa, potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. (OGH 3Ob592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

29. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila.

30. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

31. V doterajšom konaní sa súd nevyrovnal s inými právoplatnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných spoločenských vzťahoch ako je prejednávaná vec a konanie viedol v zásadnom odklone od správneho právneho posúdenia veci s dopadom na procesné strany a ich právo na spravodlivý proces. To bol aj dôvod pre zrušenie rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b /CSP).

32. Úlohou súdu prvej inštancie bude:

- priznať princípu ochrany slabšej zmluvnej strany právnu silu ústavného princípu (Ústavní soud připomíná, že v jeho judikatuře již byla ochrana slabší smluvní strany shledána principem ústavněprávního významu, jímž se orgány veřejné moci mají v aplikační praxi povinnost řídit. Tento princip je obzvláště akcentován v oblasti právních vztahů specifického charakteru, jako jsou spotřebitelské smlouvy, vztahy vyplývající z pracovního, směnečného či nájemního práva, apod. [srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 2164/10 ze dne 1. 11. 2011 (N 187/63 SbNU 171), usnesení sp. zn. III. ÚS 3436/12 ze dne 19. 3. 2013, dále např. nálezy sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 562/12 ze dne 24. 10. 2013 a sp. zn. II. ÚS 1774/14 ze dne 9. 12. 2014 (N 221/75 SbNU 485)]. Cílem je nahradit formální rovnost smluvních stran rovností materiální. Od vstupu České republiky do Evropské unie se zásada účinné ochrany spotřebitele promítá do českého právního řádu také prostřednictvím evropského práva, v němž jsou jejím právním základem ustanovení Smlouvy o fungování Evropské unie a článek 38 Listiny základních práv Evropské unie, prováděné celou řadou směrnic.
- považovať poplatok takmer 90 % za úžerné plnenie, odporujúce dobrým mravom,
- zaoberať sa nepriamym úmyslom žalovaného nadobudnúť od žalobcu predmetnú úžernú odplatu (vedel, že dojednáva spoločensky neprijateľnú odplatu a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzrozumený) aj vo svetle rozhodnutí súdov k neprímeranosti úrokov/odplaty, a teda vytvoriť najmä pre žalovaného priestor na procesnú obranu,
- umožniť stranám procesné práva v súvislosti s novým názorom na začiatok premlčacej doby, dať žalobcovi priestor uviesť a preukázať, kedy sa o bezdôvodnom obohatení skutočne dozvedel, novo posúdiť subjektívnu premlčaciu dobu od momentu, kedy sa žalobca dozvedel o relevantných skutkových okolnostiach pre podanie žaloby, a teda o skutku nie zo zmluvy, ale o skutku z porušenia práva, a teda o všetkých skutkových zložkách bezdôvodného obohatenia (neprijateľnosť klauzuly o úrokoch, výšku do úvahy prichádzajúceho bezdôvodného obohatenia a príčinnú súvislosť) tak, aby mohol podať žalobu (napr. rozsudok NS SSR sp. zn. Cpj 37/98 - R 1/1979, NS ČR sp. zn. 33Odo306/2005, NS ČR sp. zn. 25Cdo 3306/2007, mutatis mutandis NS ČR sp. zn. 33Cdo 83/2004).

Teda nielen o pochybnostiach o tom, čo žalobca tužil, ale o skutočnej, nie predpokladanej vedomosti o skutku z porušenia práva. Bude dôležitý výsluch žalobcu na tvrdenie o čase, kedy sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia dozvedel,

- súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 CSP).

33. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

34. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).